

Inserati se sprejemajo in velja tristoletna peti-vrsta: 8 kr. če se tiska enkrat, 12 kr. če se tiska dvakrat, 15 če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi

se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejema opravništvu (administraciji) in ekspedicijski, Poljanska cesta h. št. 32.

Vredništvo

je na Poljanski cesti h. št. 32.

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejeman velja:
Za celo leto . . . 15 gl. — kr
Za pol leta . . . 8 " — "
Za četrt leta . . . 4 " — "
Za en mesec . . . 1 " 40 "

V administraciji velja:
Za celo leto . . . 13 gl. — kr
Za pol leta . . . 6 " 50 "
Za četrt leta . . . 3 " 30 "
Za en mesec . . . 1 " 10 "
V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gl. več na leto.

Posamezne številke veljajo 7 kr.

Izhaja vsak dan, izvenišni nedelje in praznike, ob 1/6 popoldne.

Državni zbor.

Z Dunaja, 13. decembra.

Dnevni red.

Tudi današnja seja državnega zbora bila je brez posebne zanimivosti. Poslanec Tonner storil je navadno obljubo, potem pa ste bili postavi o nabiranju vojaških novincev in o podaljšanju izvanrednih sodnij v kotorskem okraji sprejeti brez ugovora v tretjem branji. Zatem se je vršila volitev prvega podpredsednika. Veliko veselost je zbudilo, ko je zapisnikar, klicaje imena poslancev, poklical tudi grofa Babenfelda, ki se je poslanstvu odpovedal, predno je stopil čez prag poslaniške zbornice. Izvoljen je bil grof Rihard Clam-Martinic s 151 glasovi; liberalni kandidat dr. Klier je dobil 131 glasov, Samec 1 glas in 9 listov je bilo praznih; oddali so jih menda nekateri mladočehi in Coroninijevi. Ko se je novo izvoljeni podal na svoje mesto, izrazil je svojo zahvalo za skazano mu zaupanje ter zagotavljal, da bode nepristransko ravnal, ako bode kedaj vodil zborovanja. Po volitvi enega uda za vojni odsek hotel je g. predsednik skleniti sejo, pa dr. Rus je nasvetoval, naj se dovrši dnevni red, ter rešijo peticije, ki so kot zadnji predmet stale na dnevnem redu. Predsednik je temu pritril in brez glasovanja nadaljeval sejo, pri kateri pa je bil splošnji nemir.

Posvečevanje nedelj.

Dr. Tonkli je poročal o peticijah za posvečevanje nedelj, ter nasvetoval, naj se izroči vladi v nujni prevdarek. Podpiral je te peticije poslanec Wurm, ki je pa imel malo poslušalcev, dasi je prav primerno in temeljito razpravljajal slabe posledice, ki jih ima onečestevanje nedelj in praznikov. Zarad krepkih izrazov,

s katerimi je bičal ljudi, ki zagovarjajo nedeljsko delo, zahtevali so liberalci, da naj g. predsednik posvari govornika, pa dr. Smolka je odgovoril, da nima nobenega vzroka za to, ker govornik ni imel pred očmi poslancev, ampak govornike zunaj državnega zbora. — Ugovarjal mu je profesor Exner, češ, da iz praktičnih vzrokov tudi liberalci in celo semiti praznujejo ob nedeljah in praznikih, in da taki postavi nihče ne nasprotuje. Govoril je še Wiesenburg, pa tudi ne proti nasvetu samemu, ampak proti Wurm, in poročevalec dr. Tonkli, čigar nasvet je bil naposled sprejet.

Združenje Žumberka s Kranjsko.

Med peticijami, ki so se danes obravnavale v zbornici, bila je tudi peticija za združenje Žumberka z deželo Kranjsko. Dr. Vran poročal je v imenu peticijskega odseka ter razlagal dosedanje razmere; konečno stavljal predlog: c. k. vladi se naroča, obravnave zarad združenja Žumberka z deželo Kranjsko z ogersko vlado skoraj dovršiti in državnemu zboru izročiti dotične predloge. Ta nasvet je obveljal soglasno.

Ko je dr. Smolka naznanil, da bode današnja seja sklenil, oglašil se dr. Chlumecy ter povdarja, da nasvet Herbstov o nemškem jeziku in nasvet Wurmbrantov o nemškem kot državnem jeziku še nista rešena, dasi imajo poslanci že dolgo v rokah dotična poročila. Nemški prebivalci na Českem tirjajo, da se te reči skoraj rešijo, zato prosi g. predsednika, naj ji dene na dnevni red ene prihodnjih sej. Dr. Smolka obljubi, da ji bode postavil na dnevni red prve seje, ki bo po novem letu. S tem sklence današnja seja; poslanci se razidó; mnogi odpotujejo že danes, drugi, med njimi tudi poslanci slovenski, odrinejo jutri z Dunaja.

Duhoven in politika.

Tu pa tam čujejo se glasovi, da naj se duhoven, „čegar kraljestvo ni od tega sveta“, ne meša v politiko, marveč naj to zgolj posvetno skrb drugim osebam prepusti. Ali je tako zahtevanje opravičeno? Ali naj bi se dandanes, ko se že pastirji, na pašah o nemškutarjih in Slovencih menijo; ko kmetje za mizo o vojski in davkih, in o tistem nemškem Bismarku, ki menda cel svet v kozji rog vganja s zavijačo, kakor ga je nekdanj Napoleon I. z golim mečem, ugibajo; ko dijaki velikih šol na jako sramoten način svoj politični nerazum svetu razpolagajo; ko učenjaki, doktorji in profesorji vsak svoj list v roci pri čaši zlahtne kapljice politični položaj pretresavajo — edino le duhoven, ki je najboljši in najbolj odkridosrčen prijatelj svojega zanemarjenega, dasi bogato nadarjenega naroda — politiki odpovedal? Ali naj bi on, ki ima dan na dan z narodom najtesnejo dušno in telesno zvezo, res malomarno roke križem položil, ko se vse drugo giblje, in ko le ubogi kmet ne ve, komu bi verjel, da bi prave poti ne zgrešil? Ali naj bi duhoven, kterege je Bog med svoj narod na stražo postavil, kakor keruba z ognjenim mečem pred zapravljeni raj po prvem grehu, res meni nič tebi nič mirno gledal, kako si liberalna gospoda krepko prizadeva narodu vero zatreti, verske običaje mu kolikor mogoče osmešiti, molitev odstraniti; kako nam neprijazni tuje in lastni odpadenci noč in dan ne mirujejo, da bi nam naš jezik s korenino zatrl in svojega nam vrinili, ali naj bi tu res duhoven ničesar ne delal, temuč prav po turško k vsemu le svoj „kisnet“ (kakor je božja volja) izrekel? O Bog tega obvaruj!

Narod slovenski pod milim nebom nima ga boljšega prijatelja, kakor so mu njegovi duhovni bratje. Kje ima prijatelja na svetu.

Listek.**Kapljica.**

II.

Resne misli o človekovem boji na zemlji, ktere sem pil iz vodenih, trpečih kapljic pri slapu na Fužinah, ne dajo mi mirovati, da bi še enkrat ne stopil k njim v družbo; — ker si mislim, da mi one podajo o svojem trpljenju morebiti kak še bolj oveseliven občutek. Stopim toraj skoz Slape k slapu. Po kratkem potu sem v grajskem gaju fužinskem in molče ob svojih „studenčkinih pevčkah“ gredé obstojim pri slapu, na mostu čez Ljubljanico. Oh! kako živo gleda okó in sree te vojskujoče se kapljice, prijateljice moje, ki mene — in morebiti tudi Tebe, predragi bralec! — da, vsakega, — ako si njih trpljenje v podobi zemeljskega trpljenja človeškega ogleduješ — res kaj

lepo tolažijo o zemskem, neprestanem trpljenju. Prav živo si postavim pred oči podobo prijateljstva, podobo „pravega prijatelja“, od kterege pravi modri Sirah, „da je tisti našel pravi zaklad, ki je našel pravega prijatelja“. — „Ali mi niste, ali nočete biti ve, ljubice moje! — meni tudi prave prijateljice?“ — zdihnem; — „ali me hočete ve le navduševati za trpljenje, hladnega zdravila za me pa nimate, ali mi ga ljubosumno prikrivate?“ — jih milo poprašujem; saj imam, — mislim si, — nekako pravico, tirjati od Vas, ki sem z Vami sklenil prijateljstvo, da mi v boji in trpljenju podaste tudi kak hladilen, zdravilen balzam za ubogo, trpeče sree! — In res! — ne motim se! — Biserne kapljice, sprejemši od svoje strani prijateljstvo po meni jim podano, mi kar urno in jasno odgovoré, ter sveto prijateljstvo potrjuje zakličejo:

„Ljut sovražnik so pečine
Nam prozornim kapljicam;

Težko bo čez visočine
Skalne prití — dolí k vam!“

Kapljice pa — vse — vodéne
Nič se boja ne bojé;
Saj vedó, da skalne stene,
Tú! — premagane stojé!

Združene in razvrstene,
So za vojno kaj lepo;
Stvarnik sam v boj jih žéne
S svojo mojstersko roko. —

Vojni krik, — čuj! — se razlega
Čez skalovja tihi dom;
Sestri vsaki sree béga:
„Zmagala li srečno bom?“ —

Kak šumi! — vrši! — ko stiska
Kapljice vrtimec že! —
Druga k drugi se pritiska; —
Kar praše se, — razdrobé! —

Prašne kapljice megle
Zdaj po zraku se vrté;
Prišle so čez skalne stene:
„Kjer se zmaga veselé!“

ki bi ga šel o polnoči, ko najbolj burja brije in sè snegom mete, po več ur visoko v hribe, po slabi in polzki stezi stopinjo za stopinjo s smrtno nevarnostjo ubirajoč, tolažit, ako je poklican ter poslednje tolažbe v smrtnih težavah zdihajočemu prinašat? Navaden človek po noči še nerad vstane, ako ga pride sosed za hleb kruha na posodo prosit, ter mu ga še posodi ne, ako za gotovo ne ve, da ga bo tudi nazaj dobil. Duhoven nikdar ne vpraša, kdo me kliče; vstane in gre, ker ga povsod gospod kliče. Ako je duhoven vernemu narodu toraj najboljši svetovalec v dušnih zadevah, ako je on njegov poslednji prijatelj, ki ga spremi do groba temnih vrat, zakaj, vprašam Vas, bi duhoven tudi njegov svetovalec v telesnih potrebah ne smel biti, ko so mu mnogo bolj znane, kakor marsikomu drugemu! Duhoven pozna telesne in gmotne potrebe svojega naroda, ker je on sam iz naroda rojen, toraj kri njegove krvi, in ker po dokončanih študijah zopet med narodom živi, zanj dela in zanj — umrje! Kdo mu bode toraj branil narod svoj tudi na političnem in gospodarstvenem polji tako voditi, da mu bo na časni in večni blagor? Vsi drugi stanovi razun kmetijskega ne poznajo narodovega življenja, njegovega zla in veselja tako na drobno, kakor je ono pred očmi narodnega duhovna razprostrto. On pozna njegovo dušno in telesno stran in le on ve ji najbolj pripravnega pripomočka, da doseže svoj konec, ki narod k sreči vodi.

Mnogokrat se je že primerilo, da v slabem vremenu zdravnik ali kakega družega gospoda tudi za drag denar ni bilo videti na mestu, kjer bi ga bilo potreba. Prijatelj se prijatelju izneveri, brat bratu poslednjo prijaznost odreče, sin se z očetom tožuje, ako je treba in iz tožbe prepir, jeza in sovraštvo nastane, da tudi koščka kruha drug drugemu ne privoščijo, duhoven pa ostane vedno enak dušen prijatelj. Bodi z njim v smrtnem sovraštvu in pokliči ga na poslednjo uro — vse bo pozabil, vse odpustil, ter ti zastoj prinesel poslednjo tolažbo na dolgo temno pot, ki te bo v neznane kraje peljala in za katero nimaš vodnika, kakor dobra dela, ako si bil usmiljenega sreča! — Če se toraj v dušnem oziru smeš popolnoma nanj zanesti, zakaj bi se ne zanesel tim zavestneje tudi v telesnem, v političnem oziru? Mar li meniš, da se duhoven ni ravno tako dolgo učil, kakor pa drugi, ki jim veruješ na politično besedo, kakor na evangelij? Politike se tudi drugi gospodje niso na veliki šoli učili, kakor se je duhoven ni v semenišči učil; te se sploh ne more učiti; kajti ona se menja od danes do jutri.

Politika rodi se v bistri glavi po skrbnem opazovanju velikega svetovnega gledišča, na katerem velesile ulogo življenja igrajo. Primerne kombinacije činov iz minulih časov, kojim so bili isti vzroki, podajajo nam čestokrat pod enakimi ali podobnimi okoliščinami gotovost na enake čine dan danes! In mislite li, da duhoven nima toliko razbistrenega uma, da bi po šestnajstletnih dolgih študijah v stani ne bil razločiti, kako je danes, in kako je bilo pred dvajset leti? Da se pa zdrava in prava resnična politika spozna in zadobi, treba je pred vsem jako mnogo in pazljivo čitati, in čitane zgodke primerjati. Kdo pa ima ravno med narodom več časa za vse to, kakor duševni varuh njegov — kakor duhoven! Po pravici je tudi od te strani duhoven med prostim narodom najbolj sposoben za njegovega voditelja. On pozna dobro časnike, kateri so narodu na korist, katerih naj se varuje, da ne bode v škodo zabredel, kajti različen je duh, ki iz te ali one vrste časnikov veje. Tako vse prijatelje po slovenskih deželah na to opozorujemo, naj z vsemi močmi na to delajo, da se med prostim narodom povsodi zatirajo škodljivi listi, katerim ni družega namen, kakor dobro ljudstvo begati, ga pravim voditeljem odtujevati in nemškutarijo ali liberalizem med narodom sejati. Ako drugače ne gre, naj se dotičnemu naročniku toliko pokloni, kakor si bode, da se na poštene slovenske liste naroči. Tudi na tem polji je duhovniku mnogo lepega in zasluženja polnega dela za narod. Vrh tega je duhovnov prvi poklic „oznanovanje miru in božje besede“. Ako se on toraj takim podjetjem javno po robu postavi, ki sejejo razpor med narod in mu jemljejo sv. vero, ne bo le svojega poklica vestno izpolnoval, temveč se bo tudi še telesnega zasluženja za svoj rod vdeleževal. Oznanovanje sv. vere je v dušnem oziru prva naloga duhovnova, druga pa mu bode vzbujevanje in razširjanje narodne zavesti po razširjanji narodu zdrave politike in katoliških listov v narodnem jeziku.

Politični pregled.

V Ljubljani, 14. decembra.

Avstrijske dežele.

„Pokroku“ se naznanja iz Dunaja, da so za Česko odmenjeni trije *nadzorniki tovarnam*, ki pa morajo znati oba deželna jezika. Ali bodo tudi tukaj Nemei na Českem upili, da jih zatirajo?

Težišča političnega *nemški Pemci* nočejo več iskati na Dunaji, ali v kakem drugem večem mestu marveč v Trutnovem (Trautenau)

še silovitejši bil od tega ravno pregnanega, po Božji pomoči srečno zmagale bodo.

Nemogoče mi je bilo, izostati s primerno in pristržno zahvalo tem zvestim, na novo pridobljenim ljubicam; — res! nečem, — ne smem jim biti nehvaležen; saj je po pesnikovich besedah „nehvaležnost najdražja stvar v deželi“; — in ves hvaležen sem tem dragim ljubicam pred odhodom v sredi šumečega slapovega vrišča zmagoslavne zmage zapel:

„Vaša zmaga, o sestre!“

Razvedruje mi srce:

„Ve ste mi voditeljice

Čez pozemeljsko gorje!“

„Z vami, sestre, se bom slagal

Vedno svoje žive dni:

Z vami, — upam — bodem zmagal

Vse sovražne mi moči!

Ljubljanski.

na podnožji Krkonoških gor. Setev, ki so jo leta in leta sejali Herbst in drugovi, sedaj v klasje gre, učenci so se več naučili, kakor je mojstrom učenikom ljubo, do razdelitve dežele se ni povzdignil ne Herbst niti kakšen drug kolovodja, vendar je to postalo politični „šibolet“ strankam na Českem.

Hrvaški deželni zbor je sklican na 17. decembra in povabljeni so vsi poslanci, da se snidejo 17. decembra ob 11 v sednici deželnega zbora. Podpisan je Krestič, predsednik deželnega zbora kraljevine hrvaške in slavonske.

— *Liberalizmu na Ogerskem* je spodletelo in je kar z viška padel in pod saboj postav o židovsko-krščanskih zakonih pokopal. Zahvala gre edino le ogerskim škofom in plemstvu, ki so v gosposki zbornici ogersko državo velike sramote rešili in jasno dokazali svoje podedovano mišljenje in vztrajno konservativnost. Izmed vseh evropskih držav šopiril se je liberalizem do sedaj najbolj na Ogerskem, kajti drugod so se ga že povsod naveličali, ko so ga po njegovem sadu spoznali; le na Ogerskem spremljevali so ga še z zastavo. Cela Evropa povrača se polagoma, seveda to le korak za korakom, zopet konservativizmu in nadjamo se, da se bodo tudi Madjarom še o pravem času oči odprle, da krenejo na pot, ki so jim ga škofje in plemenitaši pokazali. Res je, da prevrat ondi ne bode tako lahek, kajti na Ogerskem je silno mnogo židov in ti se bodo konservativizmu na vse kriplje vstavljali. Židovski časniki že sedaj nimajo skoraj prijazne besede za ministra Tisza, odkar je sè svojim zakonskim predlogom propadel. Kaj pa da, tudi še ni gotovo, če bode to obveljalo. Minister Tisza obeta vse storiti, kar je v njegovi moči, da bila bi postava vendar še sprejeta. Dogovorjeno je, da bode za to, kakor hitro pride poročilo iz gosposke zbornice, brž kdo v zbornici poslanec navetoval, da gré poročilo v pravni odbor v prevdarek. Ta bode navetoval zbornici, da naj navetovalo postavo nespremenjeno v zgornjo zbornico nazaj pošlje, minister Tisza bode pa sprejem postav stavil kot pogoj svojega ostanka v ministerstvu ali pa odpovedi.

V *ogerski gosposki zbornici* so sprejeli načrt postav o splošnem dokladu k prihodninskemu davku. K sklepu je izrazil kardinal Hajnald, ko se bliža rojstveni dan presvitle cesarice in kraljice, in ko se leto obrača, v toplih besedah voščila zbornice presviti vladarski hiši. Z ozirom na volitve po komitatih in na božične praznike je bila v tem letu zadnja seja.

Vnanje države.

iz Rima. Pruski cesarjevič bode prišel 16. t. m. v Genovo in potem pojde uradno v Napolj. Oklepnice „Duilio Maria Pija“ in „Roma“ ga boste dozdavile v Genovi. — V Rimu ga bodo sprejeli na kolodvoru kralj. ministri in oblasti. Njemu na čast bodo napravili slavnosti; 30 000 vojakov se bode zbralo k vajam.

Laške novine sklepajo iz prihoda nemškega cesarjeviča v Rim, ki bo v kvirinalu (kraljevi palači) stanoval in papeža v Vatikanu obiskal, da se je bodoče leto prihoda avstrijskega cesarja Franca Josipa v Rimu nadjati, kajti mislijo, da se bo s pohodom nemškega cesarjeviča v Rimu stena podrla, ki je bila do sedaj poglavitni zadržek, da se naš cesar ni tja peljal. Tudi on bi ostal v kvirinalu in kljubu tega lahko sv. očeta obiskal, če tudi bi se mu morda pohod iz Vatikana ne vrnil, kar bi po vsem, kar se bo sedaj in še dosihmal zgodilo, nikakor ne bilo žaljivo. — Laške novine le pozabijo, da med pruskim cesarjevičem in našim avstrijskim cesarjevičem je velik razloček, od ktere ga se novičarjem, zlasti radikalnim in liberalnim, še sanja ne.

Nemški cesarjevič je imel priti danes zjutraj v Barcelono.

Ruski državnik *Giers*, ki po Evropi potuje in kakor svoje dni Noetov golobček povsodi za oznanjevalca miru nastopa, pisal je iz Nizze, kjer je sedaj, svojemu sinu, ki je pri ruskem poslanstvu v Parizu za tajnika, da je evropski mir najmanj za eno leto zagotovljen. Giers bo že vedel, kaj piše.

Zmagoslavne brž hitijo

Združiti zopet drobni prah. —

Skale se, — molče solzijo:

„Kapljam so prazen strah!“

Tak se mi je slišal glas čez skale padlih, pa v padcu zmagovalnih kapljic. Ali ni mar glas kapljic pravi? — istinit? — Upam, — dragi bralec! — da mi boš pritrđil, da resnico govore te, v tolikih bojih in težavah že skušene kapljice slapske, ki tudi pri tolikem, toliko ponosnem sovražniku ne zgubé srčnosti, ampak se zaupljivo na vodnikovo, Stvarnikovo roko in moč zanašaje mirno spusté v siloviti, na videz pogubonosni boj, — in sicer spusté z veseljem upanjem do gotove zmage! In gledaj jih — zmagovalke — zdaj! — Kako veselo hité po prestanem trpljenji in privojkovani zmagi dalje in dalje z najtrdnjšo nado, da tudi novega — prihodnjega sovražnika, naj bi

„Politische Corr.“ javlja, da sta tudi *Avstrija* in *Rusija* povabljeni, da se vdeležite pri varstvu Evropejcev na Kitajskem. Ko bi bilo treba skupnega vojevanja brodovju v kitajskih morjih, bode poveljnik častnik po stopnji prvi, sploh pa še ne mislijo imenovati poveljnika. V Parizu nek to misel odobravajo, da se Evropejcem na Kitajskem zagotovi varnost življenja in premoženja, ker mislijo, da tak načrt ni zoper Francosko naperjen.

Rumunsko. V Bukareštu se prizadevajo na vso moč, nagovoriti metropolita, da bi nasvetoval, naj se v Moskvo skliče splošni zbor grško-vzhodne sinode. Tedaj naj bi se pravice vesoljnega patrijarha in njegova dostojanstvo premestilo v rusko cerkev. Predsednik taki sinodi bil bi pa kak general, papež jim je pa car.

Francoska zbornica je sprejela pomorski budget. Minister Peyron je rekel, da bode vlada zahtevala posojila za prehranjenje vojakov v Tonkinu v šestih mesecih. Lespes bode jutro odpotoval, da prevzame poveljništvo brodovja v kitajskih vodah.

Francози in **Kitajci** stojé si nasproti kakor pes in mačka, ter si drug drugega ne upajo napasti. Kitajci Francoze pač vedno nadlegujejo, napasti si jih pa vendar le ne upajo. Francozi bi pa napadli, ko bi zadosti vojakov imeli. Pošiljatev vojakov od doma je pa silno drago in tudi neizpeljivo, kajti vse postaje, kjer se parniki z vodo, premogom in živežem zalagajo, so v angleških rokah. Angleži so pa na nevtralnih nogah, in ne bodo dovolili, da bi ta ali ona država se ondi na škodo svojega nasprotnika okoristila. Pa tudi zunanja politika Francozom nikakor ne svetuje preveč vojakov iz domovine v inostranstvo odposiljati, kajti ne vé se, kaki bi bili nasledki takega početja.

„Pariz“ prinaša iz *Hongkongu* naslednje novice, ki pridejo iz Hanvi dné 4. dec. Courbet še ni začel napredovati, ker čakal je pomoči, ki jo je ravnokar dobil. Ne vé se, ali bode napadel Bakninh ali Santaj, mislijo pa, da ima premalo vojakov, da bode v Delti (rudéce reke) mir napravil. Francoska vlada se baje pripravlja, da odpošlje še 3000 vojakov tje. Denarja za to bode Ferry zahteval meseca januarja za vojsko do 1. julija, in sicer 20.000 milijonov.

Za varstvo Evropejcev na Kitajskem odposlale se bodo iz vseh evropejskih velesil brodovja v kitajsko vodovje, kakor smo že omenili. V Parizu so ta predlog jako z veseljem pozdravili, ker je Francozom na tem ležeče, da se za vsak slučaj evropejskim naseljencem v Kitaju potrebno varstvo zagotovi.

Iz Washingtona. V zbornici je bil vložen načrt postave, ki prepoveduje vvaževanje blaga zdravju nevarnega iz dežel, v katerih je vvaževanje takega blaga iz Amerike prepovedano.

Irei so zaradi obsodbe Carreyevega morilea O'Donela v Londonu silno razdraženi, vendar ga pa mislijo še rešiti, ker je O'Donel ameriški državlján. Pravijo, da O'Donel Carrey-a ni umoril, temveč, da se je vsled prepira le prehitel ter ga po nesreči ubil. Amerikanski poslanec je obljubil storiti, kar bo mogoče. Ako bi pa O'Donela kljubu temu obesili, potem žugajo Irei, da bodo razsuli zbornico, Šent-Pavelsko cerkev in londonski most. — Žalostna slepota!

Gubernator iz Hartuma se je povrnil z vojniki posadek Duem in Šat s topovi, streljivom in živežem v Hartum. Prinesel je novih naznanil iz El-Obeida, ki potrjuje, da je Mahdi prišel z vpljenjimi topovi in zalogo streljiva v El-Obeid; namerava poslati 10.000 mož v Dairur in še 10.000, da si podvrže rodove Kababišev. Baker paša pojde jutri v Suakim.

Iz Egipta se poroča, da bodo angleški vojniki zasedli in utrdili Asnan. Egiptansko posadko v Sinkatu hočejo opustiti, ker pota tje varuje 15.000 vstašev. Angleški vojniki pojdejo v Vadi-Halfa, pri drugem slapu Nila na egiptansko-nubiški meji, da naredo tam vtrdbe. Angleži hočejo vojakov iz Indije poslati v Egipt.

Izvirni dopisi.

Iz kranjsko-štajarske meje, 10. decembra. Okrajno glavarstvo celjsko razgláša jako koristno okrožnico na podlagi gojzdne postave do naših gorjancev, da kateri laze ali požare po zavodih delajo, da morejo potem v petih letih znova s koristnim drevjem gozd zasaditi, če ne, preti se jim s kaznijo, res hvale vredna misel in koristen ukaz. Pa škoda, da so ga naši trdi slovenski kmetje, ki nič nemškega ne uméjo, dobili v nemškem jeziku. To je ravnopravnost na papirji. Čudno, da celjsko okrajno glavarstvo ne vé, da po naših hribih trdi Slovenci stanujejo, in da še nekteri občinski in okrajni služabniki ne uméjo dobro nemškega govoriti, drugače kakor tako imenovano „kuheltajč“ in kmetom ne umejo koristnih razglasov tolmačiti, ko jih vprašujejo, kaj novega da so jim prinesli. Slovensko pa kmetje sami znajo brati, in vladni poduk bi ljudem kaj v srce segel, ko bi bil po domače narejen. Zakaj Nemcem po francosko ne pišete? in Lahom ravno tako?

Iz Štajarskega, 11. dec. Meni znan trgovski potovalec po Bosni in Turškem mi je pravil, kako sramoté mohamedanci nas kristjane; kadar se začne v družbi, naj bo že v gostilni, kavarni ali doma, zaničljivo o naši sv. veri govoriti, pri nas navadno se temu večidel rado le posmehuje ali celo pomaga; malokdaj se dobi resen odgovor, ker kažemo preveč mlačnosti ali celó malomarnosti. Turek pa, Bog vari, ko bi se njegova vera v šali ali za smeh v kaki družbi v misel vzela, kadar bi bil kristjan zraven. Turek potlej s takim človekom, če tudi bi bil kristjan, noče nič več kaj opraviti imeti, če še ni kaj hujšega. Sicer so pa mahomedanci, zlasti Bošnjaki, originalni šaljivci, le ne dotikajo se svojih verskih obredov, kakor imajo, bodi Bogu potoženo, kristjani mnogo-krat slabo in pohujšljivo navado. Ker smo spali, je sovražnik ljulike med pšenico nasejal; bomo li še dolgo take pregrešne, pohujšljive navade med seboj trpeli? K—k.

Domače novice.

(*Mestni magistrat ljubljanski je izdal sledeči razglas.*) Na strmem konci kolodvorskih ulic pri sv. Petra cesti pripetile so se že mnoge nesreče. Mestni magistrat je zatorej prisiljen ukazati, da odslé ne smejo niti privatne kočije niti fijkerski vozovi z južnega kolodvora po kolodvorskih ulicah voziti v mesto, ampak da morajo posluževati se za te vožnje ali Dunajske ali pa Resljeve ceste. Z mesta ven na železnično postajo jim je dopuščeno voziti skozi kolodvorske ulice, kakor do zdaj. Isto tako smejo gospodarki vozovi za poljedelske in obrtne svrhe prevozati se tudi še znanprej po kolodvorskih ulicah na katero koli stran. Nadalje magistrat ukazuje, da se tako kakor skozi špitalske ulice sme le korakoma voziti s Turjaškega trga na Breg in sploh povsod drugod po mestu, kjer se križajo ceste in ulice ali kjer je kak prelaz čez cesto. Konečno se opozarja, da bode sleherni, kdor bo hitro vozil ali okolo hišnih vogalov neprevidno krenil iz ene ulice v drugo, z vso ostrostjo kaznovan po postavnih določilih.

(*„Podporno društvo ljubljanskega učiteljskega izobraževališča“*) ima v nedeljo 16. t. m. ob 11. uri dopoldne svoj letošnji letni zbor v prostoru fizikaličnega kabineta (v gimnazij-

skem poslopji). Povabljeni so vsi udje in podporniki.

(*Zasežen*) je bil včeraj „Slov. Narod“ menda zavoljo vvodnega članka o razmerah in šolah v Istri.

(*„Brenclj“ št. 23.*) je pribrenčal včeraj s prilogo povesti „Ne v Ameriko!“ Zbadljiv in nagajiv je, kakor po navadi. Zasežen ni bil.

(*Pripoznanja vredno.*) Danes so začeli mestni delavci tu in tam po Ljubljani spravljati srez in sneg po hodiščih, tudi nekteri hišniki že posipajo kamniti tlak pred svojimi hišami. Človek že nekoliko brezskrbneje stopa. Treba le, da mestni magistrat spravi potroške za potrebljenje ulic v razmero z varnostjo človeškega življenja in s tem bodo — mislimo — zadovoljni tako mestni delavci, kakor meščani, ki hodijo peš po mestu.

(*Vabilo k občnemu zboru Šišenske čitalnice*) v sredo (praznik) dné 26. decembra 1883 popoldne ob 3. uri. Spored: 1. Pozdrav prvomestnika. 2. Poročilo tajnika. 3. Poročilo blagajnika. 4. Poročilo knjižničarja. 5. Volitev odbora: a) prvomestnika, b) blagajnika, c) 6 odbornikov. 6. Posamezni predlogi. Častiti člani društva se najljubneje vabijo k obilni udeležbi omenjenega zborovanja.

Odbor Šišenske čitalnice.

Razne reči.

— Imenovanje. Okrajni komisar Gustav baron Zois imenovan je za deželnonamestiškega tajnika na gorenjem Avstrijskem.

— Tržaški škof, monsign. dr. Glavina, se je 12. t. m. iz Rima povrnil.

— Odbor „Slovenskega društva“ v Mariboru prosi vljudno vse ude, da blagovolijo svoje doneske za prihodnje leto društvenemu blagajniku g. dr. Globočniku, odvetniku v Mariboru pošiljati. G. g. poverjeniki pa naj bodo tako prijazni, da vsikdar, ko pošiljajo denar, pristavijo, za koga. Društvena postava zahteva, da mora odbor političnega društva v teku treh dni po vstopu natančen naslov vsakega uda pri politični oblasti naznaniti. Pa tudi odboru samemu je na tem ležeče, da vé, kdo je vse ud. — Ker je društvo zelo važno, posebno sedaj, ko se bližajo volitve, obrača se odbor do vseh zavednih Slovencev na Štajarskem, ki še niso udje, s pozivom, da pristopijo. Da bode društvo uspešno delovalo, mora imeti mnogo udov in precejšnje dohodke. Zatoraj bodi vsak, kdor se briga za politične zadeve, ter mu je mar za napredek slovenskega naroda, ud „slovenskega društva“.

— Dunajski župan Uhl praznoval je svoj 70letni rojstni dan. Prejel je čestitke od cesarjeviča in od drugih dostojanstvenikov. Tudi zunanji župani so mu po brzojavnem potu častitali.

— Iz Langen-a (Predarlško) se poroča 13. decembra: Proti poldnevu. Čuvaj je bil podsut, a v dveh minutah nepoškodovan izkopan. Vreme je tako viharo, da se je delo moglo ustaviti. Veliko delavsko hišo, o kateri se boje, da bi jo plazovi ne podrli, mogli so sprazniti.

— Da bi se odpomoglo silnemu pomanjkanju duhovnov ustanovilo se je v Mainu na Nemškem društvo sv. Martina, ki hoče z molitvijo in gmotno podporo vzdržavati mladenčce, ki menijo postati duhovni. Vsak ud moli vsak dan „Očenaš“, in dá na mesec najmanj pet pfenigov. Da bi jih Bog uslišal in jim okrajšal čas stiske!

— Dobrotljivost papeža Leona XIII. Pred nekoliko dnevi obhajala se je v malem mestu Carpineto, kake štiri ure od Rima oddaljenem, posebna slavnost. Carpineto ima kaj lepo lego v dolini Palestini, pa ne mislite, da je morda zato kake posebne važnosti, tudi ga geografi ne imenujejo radi 4000 prebivalcev, ki jih ima. Carpineto je znamenito, ker se je

